

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Emma. Et romantisk Eventyri fem Sange

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 208. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893711334256/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Han giennem to Gematter zitrer
 I Nærket Elfvor viser Dei —
 Og stændt som Torden Effo knitter,
 Hensøgne Dagt dog vækkes ei.
 Han finder hendes Dør, og nover
 Tre Gange kæf at aabne den,
 Og, da han frygter for, hun sover,
 Tre Gange luffer den igien —
 Omjæder Elfvor Seier vinder,
 Og hurtig som en Veflevind
 Han flyrer ind, og Emma finder
 I Graad, med Haanden under Kind.

Omsonst den Nudige forsøgte,
 Mod Kunnieren, som Hoffets Larm
 Et deenpede, men meer forsøgte,
 At søge Trøst i Sovnens Arm.
 De Taarer, hun om Dagen henite,
 flød dobbelt, naar den var forbi;
 Hans Qual hun følte heel, og glemte
 Tidt hendes egen Qual deri.
 Det lyse Dies Ild forsvinder,
 Naar Hjertets ei tør nære den:
 Man Roserne paa hendes Kinder
 Saae Dag og Nat at falme hen.
 Den Munterhed, som hende fulgte
 Bestandig før, veeg ganske bort;
 Og svagt hun Hoffets Bliffe dulgte,
 Hvad Kunst og Tvang kun stule kort.

Henkastet paa en Sofa stuer
 Vor Eginhart den Skionne her;
 Og stændt hans Siæl i Længsel luer
 Sin vellystfulde Himmel nær,
 Ufyldighedens Tryllerier

Dog standse ham -- En Støtte sig,
 Han staaer, og jittret, seer, og tier,
 Og i sin Skuen taber sig.

 Ded Maanens Smittes blege Skimmer
 I lette hvide Nattedragt,
 I Graad, som Diamanters Glimmer
 Paa Selv kun efterligner svagt,
 Utungen, løst af Modens Lænker,
 Allene med sig selv og Gud,
 Saa blid, som Lauras Ven sig tænker
 Blandt Engle sin forflarte Brud,
 Saa himmelsk skøn, som Dødelige
 Det blot at tænke sig formaae,
 Som intet Støvels Sprog kan sige,
 Den lidende Gudinde laac,
 De taareblendte Dine fræve
 En Trost af Himlen i en Bøn;
 Og Luna syntes selv at bæve
 I disse Speile dobbelt skøn.

 „Her er jeg, Emma!“ -- i det samme
 Hentullede den hele Jord
 Bort under ham -- paa Lynets Flamme
 Han hen i hendes Arme foer --
 Og paa den Elftes Læber døde
 Det neppe heelt udraabte Navn,
 Mens begges Siæle sammenfløde
 I begges Kys, i fælles faavn.

 Snart vaagne de; thi Støvet taaler
 Ei længe Salighedens Magt;
 Til meer end Glimt af Himlens Straaler
 Er Dødeliges Syn for svagt.